

Отъ тойзи новый рай, кой-то и свети-тѣ отцы
постиници дѣховно насадиխъ, църква-та съсъ вы-
соки пѣсны на единъ путь преминовъ камъ изгуб-
ленный-а рай, и срецо посты-а наумава, какъ са
в горчице преситилъ Адамъ: „Создатель мой и го-
сподь, като зе мене, кой то съмъ прѣстъ отъ зе-
мії-тѣ, даде ми животъ, вѣхънъ ми отъ свой-а
живоносный дѣхъ, ими даде прѣвенство надъ сичко,
дѣто са види, и спрѣбиваніе съсъ ангелы-тѣ; но
лукавый сатана ма прѣльсти чрезъ змії-тѣ, и ма
отдѣли отъ божественна-тѣ славъ, — и тзй ма
предаде на смерть-та; но ты милостивый господи,
повикай ма назадъ.“

„Господи, по діаконскій-а сакѣта като пре-
столиҳъ твоїж-тѣ божественна заповѣдь, сѣла-
кохъ, злочастный лазъ, отъ себѣ си облекло-то, кое-
то е ткала Богъ, и облакохъ са въ смоквено листіе
и въ кожаны дрехи, и бѣхъ осуденъ, да тамъ хлѣбъ-а
си съсъ мякъ; а земя-та вѣ проклета да ми рожда-
трыніе и боржнакъ; но ты, кой то си въ подирны-
тѣ времена прїела на себѣ си тѣло человѣческо, по-
викай ма назадъ и пакъ ма уведи въ рай.“

Слышай, какъ горко плаче Адамъ, кога-то вѣше
испаденъ отъ рай, и вѣшесѣдналъ срецо него:
„Градино блаженна, билѣ, кое-то е Богъ насадилъ,
хѣбести райски! сера за мене проливайте сълзы
отъ листіе-то си като отъ очи, за мене, кой-то
съмъ оголѣзъ и са отдѣлилъ отъ божіїх-тѣ славъ.“

„Желей, раю, господарь-а си, кой то е осиромаша-
ла и съсъ листното си шумуленіе умоли съз-